

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/61/2020
Identifikačné číslo spisu:	2218011793
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:2218011793.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvinenej H. W. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) a § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 27. októbra 2020 v Bratislave o dovolaní obvinenej H. W. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 24. septembra 2019, sp. zn. 3To/127/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej H. W. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 28. júna 2019, sp. zn. 4T/102/2018, uznal obvinenú H. W. vinnou z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona, ktorý spáchala tak, že

v presne nezistenom čase si na presne neustálenom mieste od doposiaľ neustálených osôb zadovážila a prechovávala v mieste trvalého pobytu na adrese O. I. XXXX/XX, T. X. v byte č. X, na prízemí rôzne druhy psychotropných a omamných látok (najmä metamfetamín), pričom tieto následne od presne neustáleného času až do 28. júna 2018 distribuovala medzi bežných užívateľov drog, a to najmä mal. U. W., nar. XX. U. XXXX, C. X., nar. XX. U. XXXX, Y. M., nar. X. E. XXXX a Y. X., nar. XX. Y. XXXX, pričom následne 28. júna 2018 o 10.40 hod. v mieste trvalého bydliska prechovávala za účelom vlastného užívania a taktiež za účelom ďalšej distribúcie poskladanú alobalovú skladačku s obsahom bielej kryštalickej látky a dva igelitové sáčky s tlakovým uzáverom s obsahom bielej kryštalickej látky, pričom expertíznym skúmaním bolo zistené, že v poskladanom alobale sa nachádza biely kryštalický materiál s celkovou hmotnosťou 200 mg a priemernou koncentráciou 80 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúci 160 mg absolútneho metamfetamínu, ktoré množstvo zodpovedá minimálne 4 dávkam drogy a v plastovom vrecku sa nachádza biely kryštalický materiál s celkovou hmotnosťou 84 mg, s priemernou koncentráciou 79,8 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúci 67 mg absolútneho

metamfetamínu, ktoré množstvo zodpovedá minimálne 2 dávkam drogy, pričom metamfetamín je podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok, pričom celkové zaistené množstvo drogy má hodnotu najmenej 11,36 eura.

Za to jej okresný súd uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere desať rokov, na ktorého výkon ju podľa § 48 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona jej uložil ochranný dohľad na dva roky. Súčasne okresný súd podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil trest prepadnutia veci (finančná hotovosť vo výške 910 eur a zabalená nepoužitá injekčná striekačka s modrým piestom), vlastníkom ktorých sa podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona stáva štát.

Obvinená napadla uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 24. septembra 2019, sp. zn. 3To/127/2019, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenej doručené 13. novembra 2019 a jeho obhajcovi 14. novembra 2019, podala obvinená prostredníctvom obhajcu 6. apríla 2020 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinená uviedla, že od začiatku trestného stíhania popiera spáchanie za vinu jej kladeného zločinu. Ďalej, že na hlavných pojednávaniach svedkovia vypovedali v jej prospech a uviedli, že v prípravnom konaní v jej neprospech vypovedali pod vplyvom policajtov (poukázala na výpovede svedkov C. X. a Y. M. učiných na hlavnom pojednávaní 3. mája 2019), resp. pod vplyvom drog (svedkyňa Y. X.). Pokračovala, že svedok Y. M. na hlavnom pojednávaní 3. mája 2019, potvrdil, že drogu kúpil od pani X., obvinenú ani nepozná. Súd sa podľa obvinenej nevysporiadal s osobou pani X., ani s rozporom vo výpovediach ďalších svedkov, učiných v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní. Obvinená uviedla, že súd nedostatočne zistil skutkový stav, keď nebola objasnená zásadná otázka, komu patrili drogy, pričom súd na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu dospel k nesprávnemu záveru neuveril výpovediam svedkov svedčiacich v prospech obvinenej, len konštatoval, že ich výpovede treba považovať za tendenčné. Súd svojím postupom tak podľa obvinenej porušil aj jej právo na obhajobu, keď bez akéhokoľvek zákonného dôvodu zamietol návrh obhajoby na vypočutie pani X.. Postupom súdov došlo podľa nej k nesprávnemu právnomu posúdeniu zisteného skutku a zásadným spôsobom bolo porušené jej právo na obhajobu. Na záver obvinená zopakovala, že vzhľadom na pochybenia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu bola jej nezákonným spôsobom uznaná vina a uložený trest, rozhodnutie súdov je podľa nej založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a bol jej uložený trest mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Z týchto dôvodov obvinená navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, že napadnutým uznesením krajského súdu a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ust. § 2 ods. 9, ods. 10, § 119 ods. 1 Trestného poriadku, § 34 Trestného zákona a čl. 6 a 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v jej neprospech. Ďalej, aby napadnuté uznesenie zrušil, ako aj rozsudok okresného súdu a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Rovnako, aby okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvinenej uviedol, že tak okresný súd ako aj krajský súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadali s jednotlivými námietkami obvinenej, správne posúdili skutkový stav a vyhodnotili jednotlivé vykonané dôkazy, pričom obe vyššie uvedené rozhodnutia je podľa neho potrebné považovať za zákonné a dôvodné. Porovnaním formálne uvedených dôvodov dovolania s materiálnym obsahom samotného dovolania prokurátor konštatoval, že žiaden z obhajcom uvedených dovolacích dôvodov v danej veci naplnený nie je. Dodal, že z obsahu

podaného dovolania je zrejmé, že v rámci dovolania obvinená namieta najmä skutkové zistenia a skutkové závery súdov oboch stupňov, pričom správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

K namietanému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že povinnosťou súdu je zistiť skutkový stav bez dôvodných pochybností, pričom nie je povinnosťou súdu vyhovieť všetkým dôkazom, resp. vykonať všetky dôkazy, ktoré strany počas konania navrhnu. Zamietnutie návrhu na vykonanie výsluchu svedka súdom, teda bez ďalšieho nepredstavuje akékoľvek porušenie práva na obhajobu (nie to ešte zásadné porušenie), najmä pokiaľ bol skutkový stav správne a v dostatočnom rozsahu zistený. Nie je podľa prokurátora zrejmé v čom obvinená vzhliada naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. h) Trestného poriadku, nakoľko (čo sa týka § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku) všetky dôkazy boli súdom vykonané v súlade so zákonom pričom samotná skutočnosť, že niektoré z týchto dôkazov (výsluchy niektorých svedkov vykonané v konaní pred súdom) následne súd vyhodnotil ako tendenčné, nezakladá dôvod dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Jedná sa výlučne o voľné hodnotenie dôkazov zo strany súdu. So samotnými zmenami vo výpovediach jednotlivých svedkov sa podľa prokurátora v dostatočnom rozsahu vysporiadal tak okresný súd, rovnako tak krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní. K dôvodu dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že samotný súdom uložený nepodmienečný trest bol uložený na hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby (vo výmere 10 rokov). Nie je preto podľa neho zrejmé, v čom vzhliada obvinená uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že v podanom dovolaní nie je uvedené, v čom vzhliada obvinená nesprávne právne posúdenie zisteného skutku, prípadne nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Prokurátor zopakoval, že súdy oboch stupňov (najmä však okresný súd) správne a úplne zistili skutkový stav veci, pričom tento podľa neho nepochybne naplňal všetky zákonné znaky obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) a § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Prokurátor má za to, že v danom prípade nie je daný žiaden z dovolacích dôvodov v zmysle § 371 ods. 1 písm. a) - n) Trestného poriadku.

Vzhľadom ku všetkým uvedeným skutočnostiam prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie obvinenej H. W., nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvinenou H. W. ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvinenou uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a

rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Pokiaľ ide o obvinenou označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné v zmysle tohto dovolacieho dôvodu chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Vo vzťahu k obvinenou uplatnenému dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku treba vo všeobecnosti uviesť, že tento možno úspešne uplatniť iba vtedy, ak zistené porušenie zákona (posudzujúc trestné konanie ako celok) zodpovedá svojou povahou a závažnosťou porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda len ak bolo odsúdenie obvineného založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje. Tento prístup najvyššieho súdu pri výklade a uplatňovaní tohto dovolacieho dôvodu vychádza z toho, že dovolanie nemožno považovať za dôvodné, ak by ním namietané a dovolacím súdom zistené porušenie zákona nemohlo viesť ku zmene napadnutého rozhodnutia. Dovolanie by v takom prípade v konečnom dôsledku nemohlo byť úspešné a splniť ním sledovaný účel nápravy, ani ak by mu dovolací súd vyhovel, čím by stratilo procesnú povahu opravného prostriedku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 52/2013-III).

Pokiaľ ide o vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku, treba zároveň dodať, že ak dovolateľom tvrdená nezákonnosť dôkazu spočíva v zásadnom porušení práva obvineného na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť pri jeho získaní alebo vykonaní, takto vecne vymedzená chyba zodpovedá (v prípade jej preukázania) iba dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ktorý je v tomto prípade vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa písm. c) tohto ustanovenia v pomere špeciality. Pritom platí, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Inak povedané, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Ďalej je potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v §

371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011). Pokiaľ ide o ďalšie námietky, ktoré obvinená v rámci dovolania vecne uplatnila a ktorých podstata je zrekapitulovaná vyššie, tieto majú skutkový charakter, keďže sa nimi snaží dosiahnuť revíziu skutkových zistení okresného súdu, ktoré si osvojil aj krajský súd a ktorých správnosť a úplnosť nemôže najvyšší súd v tomto konaní iniciovanom obvinenou skúmať ani meniť. Námietky skutkovej povahy sú pritom uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Najvyšší súd sa preto s týmto okruhom námietok obvinenej nemohol zaoberať (primerane napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu tak nemožno účinne namietat ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu, keďže aj to by odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania iniciovaného obvineným alebo generálnym prokurátorom (§ 369 ods. 2 Trestného poriadku) je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Pokiaľ ide o námietku obvinenej, že súdy prvého a druhého stupňa nesprávne posúdili jej konanie, keď ho právne kvalifikovali ako obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekursorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) písm. d), ods. 2 písm. c) písm. d) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. j) a § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, teda na viacerých osobách a dieťati; v tejto súvislosti najvyšší súd dodáva, že pri trestnom čine podľa § 172 Trestného zákona je čin spáchaný na osobe, ak páchatel omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekursor zabezpečil niektorým zo spôsobov uvedených v odseku 1 písm. a) až c) tohto ustanovenia (napr. doviezol, kúpil, zadovážil alebo predal) od inej osoby alebo inej osobe, na jej vlastné použitie alebo na ďalšiu distribúciu a ktorá teda nie je poškodeným. Od tohto sa potom odvíja posúdenie znaku „na chránenej osobe“ v zmysle § 139 ods. 1, a § 172 ods. 2 písm. d) Trestného zákona a „na viacerých osobách“ v zmysle § 138 ods. 1 písm. j) a § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 15/2015).

V kontexte týchto všeobecných východísk najvyšší súd k posudzovanej veci dodáva, že konanie obvinenej súdy prvého a druhého stupňa správne právne kvalifikovali ako obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekursorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) písm. d), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. j) a § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, a preto nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Námietky obvinenej týkajúce sa spochybňovania výpovedí jednotlivých svedkov, sú námietkami vzťahujúcimi sa k preskúmvaniu správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktorý však dovolací súd v konaní o dovolaní, ako už bolo vyššie uvedené, nemôže skúmať ani meniť, a z tohto dôvodu sa nimi ani nemôže (na podklade dovolania podaného obvinenou) zaoberať.

Napokon vo vzťahu k obvinenou označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku treba vo všeobecnej rovine uviesť, že v jeho rámci nemožno namietat neprimeranosť uloženého trestu, ale výlučne iba to, že trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h) Trestného poriadku je pritom taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa iba k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa

k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku (pozri stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 5/2011).

V tejto súvislosti len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona ustanovuje zákon trest odňatia slobody na desať až pätnásť rokov. V posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bola obvinená uznaná za vinnú, pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonnej trestnej sadzby. Je teda zrejmé, že trest odňatia slobody vo výmere desať rokov (na spodnej hranici trestnej sadzby) je uložený v zákonom stanovenej trestnej sadzbe a nezakladá dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvinenej H. W. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.